

Нікому-2

Олександра Тріфонова

Запаморочено дивлюся у нібито пусте зітхання.
Утомлено вслухаюсь у начебто своє зізнання.
Мені так тепло!
Мені було неважко сповідь тую розпочати.
Чи дещо з себе удавати.

У лілії загинули й відродилися тодішні забаганки.
Трояндових пелюсток у росі рожево зникли обіцянки.
Дві-три коханки.
На вранішньому сонці сохнуть непролиті дощові тенета.
Й снігові замети.

Мені, як тоді, стиха віриться, що прийде місяць золотавий —
Нехай він буде в мене не сріблястий, а по-теплому жовтавий.
І радісний, і жвавий.
Він пломенітиме і здичавіло пристрастю лоскоче.
Я того палко хочу!

Мій перший досвід у коханій і земній країні —
Початок пісні, знаної з дитинства, милої у сині
Днині
Лунає і пірнає в океан ганебних і цнотливих тих,
Хто колись у кохання переміг.

Немає й не було отих численних буцімто баталій,
Які нівроку стали прикрою підставою для римських сатурналій.
Дедалі...
Не буде й не існує більш нікчемної причини,
Як невблаганно бити в серце власної і рідної дружини.

Все те, що ми усі звемо дорожчим від грошей і влади,
Те мусить нам служити понад кращії принади.

Попри усі засади.

Здорове і гаряче серце, все битиметься швидше знов і знов,

Щоб зупинити ту хворобу від життя, що нарекли до нас розумнії ""любов".